

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 17C/117/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711209394
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Bohuš Hruška
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2017:6711209394.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudcom Mgr. Bohušom Hruškom, v právnej veci žalobkyne R. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/X, XXX XX E., proti žalovaným 1/ H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX T., zast. advokátkou JUDr. Martinou Mészáros Bariakovou, so sídlom Bystrický rad 423/77, 960 01 Zvolen a 2/ M. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, XXX XX M. H., zast. advokátom JUDr. Jánom Zdútom - Šťastným, so sídlom Dukelských hrdinov 34, 960 01 Zvolen, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu voči žalovanej v I. rade **z a m i e t a**.

II. Súd **u r č u j e** že žalobkyňa R. K., rod. K., nar. XX. 3. XXXX je výlučnou vlastníčkou podielu na nehnuteľnostiach, ktoré sú zapísané na LV č. XXX, vedených X. úradom T., katastrálny odbor, okres T., obec M., katastrálne územie M. na parc. č. XXX o výmere XXX m², vedené ako zastavané plochy a nádvoría v podiele XXXX/XXXXX-ín, bytový dom, súp. č. XX na parc. č. XXX s príslušenstvom na LV v časti B vlastníci v položke XX.

III. Súd žalovanej v I. rade **p r i z n á v a** náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 100 %.

IV. Súd žalobkyni **p r i z n á v a** náhradu trov konania voči žalovanému v II. rade vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou zo dňa 27.06.2011 domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou podielu na nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú v k. ú. M., obec M., okres T., pozemok KN-C parcele č. XXX vedený ako zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m² v podiele XXXX/XXXXX-ín, bytovka s. č. XX postavená na vyššie uvedenom pozemku parc. č. XXX s príslušenstvom a pod C. v pol. XX z dôvodu, že ona uzatvorila so žalovanou v I. rade kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva k vyššie špecifikovanej nehnuteľnosti, kde žalovaná v I. rade bola výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Dohodnutá kúpna cena bola 6.638,78,- Eur a táto bola vyplatená žalovanej v I. rade v deň podpisu zmluvy u notárky. Žalovaná v I. rade však neurobila vklad do katastra nehnuteľností ohľadne prevodu tohto bytu a darovacou zmluvou zo dňa 30.12.2010 darovala predmetnú nehnuteľnosťou žalovanému v II. rade.

2. Právna zástupkyňa žalovanej v I. rade uviedla, že žiada žalobu zamietnuť s odôvodnením, že skutočne bola uzatvorená kúpno-predajná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou v I. rade a taktiež je pravda, že žalovaná v I. rade nepodala návrh na vklad do katastra nehnuteľností, pričom poukazuje na § 30 Katastrálneho zákona v znení, platnom v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, podľa ktorého mohla podať návrh na vklad do katastra nehnuteľností tak predávajúca ako aj kupujúca a navyše žalobkyňa sa so žalovanou v I. rade dohodli, že tak urobí kupujúca. Ďalej poukázala na tú skutočnosť, že žalovaná v I. rade už nie je vlastníčkou uvedeného bytu a teda nie je v spore pasívne vecne legítimovaná a okrem

toho v zmysle § 47 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže nebol podaný návrh na vklad do katastra nehnuteľností uvedená kúpno-predajná zmluva zanikla.

3. Žalovaný v II. rade uviedol, že on ako dobromyseľný obdarovaný nemohol nieť v tejto veci zodpovednosť za konanie žalobkyne, ktorá si nedokázala zariadiť vklad vlastníckeho práva k podielu na nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z 13. 6. 2001. Poukázal na tú skutočnosť, že on nemal vedomosť o tom, že žalovaná v I. rade ešte pred uzatvorením darovacej zmluvy s ním predmetnú nehnuteľnosť odpredala žalobkyni. Toto mu žalovaná v I. rade nepovedala, on vychádzal zo skutočností, ktoré vyplývali z katastra nehnuteľností.

4. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 17C 117/2011 - 46 zo dňa 13. 12. 2011 súd žalobu žalobkyne zamietol. Voči predmetnému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 14Co 110/2012-65 zo dňa 27. 6. 2013 rozsudok Okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil pokiaľ pokladal zmluvu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti za zmluvu, pre ktorej nadobudnutie účinnosti je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu. Rozhodnutie Správy katastra nehnuteľností na povolenie vkladov vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nie je rozhodnutie, ktoré je nevyhnutné k tomu, aby zmluva nadobudla obligačno-právne účinky. Takýmto rozhodnutím Správy katastra nastávajú len vecno-právne účinky čo má zásadný vplyv na právne posúdenie uplatneného nároku danej veci. Niet zákonného podkladu tvrdiť, že nadobudnutie účinnosti zmluvy potrebuje subjekt občiansko-právneho vzťahu rozhodnutie príslušného orgánu. Z odôvodneného dôvodu preto nie je možné na daný právny a skutkový stav uvažovať ani o aplikácii odseku 2 tohto ustanovenia. Odvolací súd ďalej uviedol, že pokiaľ I. stupňový súd vychádzal z predikcie, že Zmluva o prevode vlastníckeho práva sa stane účinnou kladným rozhodnutím katastra nehnuteľností o návrhu na vklad vlastníckeho práva vec nesprávne, právne posúdil, čo mal za následok aj nesprávne rozhodnutie v danej veci. Súd s takýmto záverom stotožnil okamih účinnosti zmluvy so vznikom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. nerozoznával obligačno-právny a vecno-právny účinok zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čo je v rozpore so súčasným znením ustanovenia § 47 a § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. Okresný súd Zvolen svojím rozsudkom 17C 117/2011-112 zo dňa 18. 3. 2014 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou podielu na žalovaných nehnuteľnostiach. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná v I. rade.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici svojím uznesením 14Co 819/2014-142 zo dňa 23. 9. 2016 rozsudok Okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd Banská Bystrica uviedol, že o splnení podmienky naliehavého právneho záujmu je možné uvažovať iba v prípade, ak bude výrok súdneho rozhodnutia spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotný právne vymedzeného vzťahu, čo predpokladá, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty. Tak tomu môže byť zásadne iba vtedy, ak všetky tieto subjekty budú účastníkmi príslušného súdneho konania, keďže výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave je záväzný iba pre účastníkov konania. Z toho vyplýva, že žaloba o určenie vlastníctva, ktorá smeruje proti subjektu, ktorý v katastri nehnuteľností ako vlastník zapísaný nie je z týchto záverov úspešný argument na preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovaný účinky čerpať nemôže. Vecná legitímácia účastníka (aktívna alebo pasívna) predstavuje hmotno-právny vzťah účastníka prejednávanej veci. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah, alebo právo je alebo nie je má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Ďalej poukázal na to, že Okresný súd Zvolen svojím rozsudkom zo dňa 18. 3. 2016 správne konštatoval, že splatné zmluvy o prevode nehnuteľností vznikajú pre jej účastníkov obligačné účinky, nie účinky vecno-právne. Odvolací súd pripomína, že obligačný účinok zmluvy spočíva v tom, že jej obsah účastníkov nepochybne zaväzuje, translačné, vecno-právne účinky nastávajú vkladom do katastra nehnuteľností. Okresný súd tiež správne konštatoval, že v prejednávanom spore nedošlo k zániku kúpnej zmluvy zo dňa 13. 6. 2001, ktorá je platná a účinná a nastali jej obligačno-právne účinky bez ohľadu na to, že nenastali jej vecno-právne účinky. Následne však Okresný súd neriešil otázku kolízie obligačných účinkov kúpnej zmluvy z 13. 6. 2001 s obligačnými a vecnými účinkami darovacej zmluvy zo dňa 30. 12. 2010 a nezaoberal sa tým, či v dôsledku vkladu vlastníctva do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy z 30. 12. 2010 nedošlo k zániku práv a povinností z kúpnej zmluvy zo dňa 13. 6. 2001 (dôsledkom nemožnosti splnenie záväzku, ktorá by mohla nastať vznikom vlastníctva žalovaného 2 k predmetu prevodu), čím by však zodpovednostné vzťahy medzi účastníkmi tejto zmluvy (žalobkyne a žalovanou 1) neboli dotknuté. V podrobnostiach odvolací súd poukázal na

argumentáciu a právne závery, uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 1Cdo 31/2000. Súčasne poukázal aj na vývoj judikatúry s tým, že súd I. inštancie sa bude musieť zaoberať aj dobromyseľnosťou nadobúdateľa pri nadobúdaní vlastníctva a to podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR IUS 50/2010.

7. Súd vykonaným dokazovaním a to z vyjadrení strán sporu, z kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti zo dňa 13.06.2001, z výpisu účtu otca žalobkyne, z ohlásenia drobnej stavby zo strany žalovanej v I. rade, z výzvy žalovaného v II. rade na vystaňovanie z bytu, z darovacej zmluvy medzi žalovanou v I. rade a žalovaným v II. rade, z upovedomenia o začatí trestného stíhania zo dňa 06.06.2011, z výpisu z LV č. XXX pre okres T., obec a kat. úz. M., z výpisu z LV č. XXX pre okres T., obec a kat. úz. M., z fotokópie príjmového pokladničného dokladu zo dňa 28.12.2010, z fotokópie listu žalovanej v I. rade zo dňa 13.12.2002, z rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 8Cop 65/2008-247 zo dňa 23.01.2009, z kúpnej zmluvy zo dňa 14.10.1999, z čestného prehlásenia H. K., nar. XX.XX.XXXX a P. K., nar. XX.XX.XXXX, z vyšetrovacieho spisu X. riaditeľstva PZ odbor Kriminálnej polície Zvolene ČVS: ORP-181/OEK-ZV-2011 zistil tento skutkový stav:

8. Žalobkyňa a žalovaná v I. rade uzatvorili dňa 13.06.2001 kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti, na základe ktorej žalovaná v I. rade odpredala žalobkyni dvojizbový byt v obci M., vedený na parcele KN o výmere XXX m², v podiele XXXX/XXXXX-ín. Žalovaná v I. rade ani žalobkyňa návrh na vklad do katastra nehnuteľností nepodali. Následne žalovaná v I. rade uzatvorila dňa 30. 12. 2010 darovaciu zmluvu so žalovaným v II. rade, na základe ktorej žalovaná v I. rade uvedenú nehnuteľnosť darovala žalovanému v II. rade. Z výpisu z LV č. XXX pre okres T., obec a kat. úz. M. ako aj z LV č. XXX pre okres T., obce a kat. úz. M. vyplýva, že vlastníkom uvedeného bytu je žalovaný v II. rade.

9. Súd z vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ odbor Kriminálnej polície vo Zvolene ČVS: ORP - 181/OEK-ZV-2011 a to z čl. 72 a 73, kde je zápisnica o výsluchu svedka Nadeždy X., ktorá je v tomto konaní žalovaná v I. rade zistil, že žalovaná v I. rade išla za žalovaným v II. rade asi 27. 12. 2010 a zaujímala sa o výšku dlhu, pričom jej povedal, že dlh na byte je 800,- Eur. žalovaný v II. rade jej vtedy povedal, že Zmluvu, ktorú uzatvorila s pani Slančíkovou je neplatná, že po troch rokoch zaniká a povedal jej že ak nechce mať ďalšie zbytočné problémy s dlžobami, že to môžu vyriešiť tak, že mu byt daruje a vyplatí dlžobu 800,- Eur a už nebude mať žiadne ďalšie problémy. Nakoľko sa jej nepodarilo skontaktovať so žalobkyňou, išla za žalovaným v II. rade, porozprávať sa o jeho ponuke s tým, že si dohodli stretnutie u neho doma a vtedy žalovaný v II. rade telefonoval právnikovi na hlasitý hovor, ktorý potvrdil, že zmluva ozaj nie je platná a že sa nemá čoho obávať, že bez rizika môže podpísať darovaciu zmluvu pánovi Kišovi. Tak sa domnieval, že podpisom darovacej zmluvy a vyplatením dlžoby už bude mať s touto záležitosťou pokoj.

10. Podľa § 47 ods. 1, 2 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník), ak zákon ustanovuje, že k zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím. Ak sa do troch rokov od uzavretia zmluvy nepodal návrh na rozhodnutie podľa odseku 1, platí, že účastníci od zmluvy odstúpili.

11. Podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

12. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanou v I. rade Kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti dňa 13.06.2001, na základe ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Taktiež bolo preukázané, a to zhodným vyjadrením žalobkyne a právnej zástupkyne žalovanej v I. rade, že žalovaná v I. rade nepodala návrh na vklad predmetnej zmluvy do katastra nehnuteľností a žalobkyňa tak neurobila z dôvodu existencie prekážky, a to nesúhlasu všetkých spoluvlastníkov podielov v bytovom dome. Z nerušeného užívania bola vytrhnutá až výzvou na vystaňovanie zo dňa 14.02.2011, doručenej jej od žalovaného v II. rade, ktorý jej oznámil, že dňa 30.12.2010 mu žalovaná v I. rade predmetnú nehnuteľnosť darovala a žalovaný v II. rade je už zapísaný v evidencii nehnuteľností ako jej výlučný vlastník. Žalobkyňa potvrdila, že ona sa dozvedela o tom, že nehnuteľnosť bola darovaná v roku 2011, to sa dozvedela presne 8. 2. 2011.

13. Žalobkyňa uviedla, že vie o tom, že pri nehnuteľnostiach je základná podmienka na vydržanie 10 ročná lehota. Žalovaná v I. rade toto fakticky darovala pred uplynutím tejto 10 ročnej lehoty ale má za to, že nehnuteľnosť môže získať vydržaním, pretože tam doteraz býva. Súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že kúpno-predajná zmluva, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou v I. rade bola uzatvorená dňa 15. 6. 2001 a od tohto dňa začala plynúť 10 ročná lehota, v rámci ktorej žalobkyňa mohla predmetnú nehnuteľnosť vydržať. Táto 10 ročná lehota uplynula dňa 15. 6. 2011. Ako však uviedla samotná žalobkyňa, ona sa dozvedela o tom, že uvedená nehnuteľnosť bola darovaná v roku 2011 dňa 8. 2. 2011. Od 8. 2. 2011 teda žalobkyňa už nebola v dobrej viere, že je vlastníčkou tejto nehnuteľnosti, pretože sa dozvedela o tom, že uvedená nehnuteľnosť bola darovaná a dokonca bola vyzvaná na vysťahovanie z tohto bytu a to výzvou zo dňa 14. 2. 2011. Súd je teda toho názoru, že žalobkyňa predmetnú nehnuteľnosť nevydržala, pretože ju neužívala v dobrej viere počas celej 10 ročnej lehoty.

14. Súd skúmal ďalej, či žalovaná v I. rade je vo veci pasívne vecne legitimovaná. Je síce pravdou, že žalovaná v I. rade uvedenú nehnuteľnosť vlastnila a túto nehnuteľnosť najskôr predala žalobkyňi a potom ju darovala žalovanému v II. rade avšak v súčasnej dobe už nie je vedená ako vlastníčka týchto nehnuteľností. V tomto konaní nejde o určenie neplatnosti, či platnosti zmluvy ale o určenie vlastníckeho práva. Súd bol teda toho názoru, že žalovaná v I. rade nie je vo veci pasívne vecne legitimovaná a voči nej teda žalobu zamietol. Súd bol teda toho názoru, že v konaní boli splnené podmienky naliehavého právneho záujmu na určenie vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam, pretože výrok súdneho rozhodnutia je spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu, čo logicky znamená, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty.

15. Okresný súd Zvolen je toho názoru, že z platnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti vznikli pre účastníkov obligačné účinky, nie však účinky vecno-právne. Obligačný účinok zmluvy spočíva v tom, že jej obsah (práva a povinnosti) účastníkov nepochybne zaväzujú (vzniká nárok žiadať prevod vlastníckeho práva), translačné (prevodné), vecno-právne účinky nastávajú vkladom do katastra nehnuteľností. V prejednávanom spore nedošlo k zániku kúpnej zmluvy zo dňa 13. 6. 2001, ktorá je platná a účinná a nastali aj obligačno-právne účinky bez ohľadu na to, že nenastali jej vecno-právne účinky. Súd sa potom ďalej zaoberal otázkou kolízie obligačných účinkov kúpnej zmluvy z 13. 6. 2001, s obligačnými a vecnými účinkami darovacej zmluvy zo dňa 30. 12. 2010 a teda tým, či v dôsledku vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy z 30. 12. 2010 došlo k zániku práv a povinností z kúpnej zmluvy zo dňa 13. 6. 2001 (v dôsledkov nemožnosti splnenia záväzku, ktorá by mohla nastať vznikom vlastníckeho práva žalovaného v II. rade k predmetu prevodu). V tejto súvislosti súd však poukazuje na nález Ústavného súdu SR I.US 549/2015-33 zo dňa 16. 3. 2016, kde v obdobnej veci Ústavný súd uviedol, že aj keď Občiansky zákonník explicitne upravil všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam u nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania neumožnila bezvýnimčne tvrdiť - že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. V tomto smere musí dôjsť aj k určitému posunu doterajšej judikatúry Ústavného súdu v riešení otázky „nemo plus iuris“ (I.US 50/2010) o novej interpretačnej závery, či vývoj sociálnej rarity najmä v zmysle zásadnej ochrany tej osoby, ktorá robila právny úkon s dôverou určitý - jej druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Navyše, ak bol potvrdený údajný, s verejnej štátom vedenej evidencie a najmä keď ho potom aprobuje aj príslušný orgán verejnej moci. Ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany postavil na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostali do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris transfere potest, quam ipse habet, t.j. nikto nemôže previesť na iného viac práv než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má nie byť nedbanlivý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkov sferu a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom konaní. Ústavný súd uviedol, že ak sťažovateľ po nadobudnutí nehnuteľností, evidovaných v katastri nehnuteľností konal v dobrej viere, konštitutívny akt štátu mal by požívať ústavnú ochranu. Ústavný súd ďalej konštatoval, že nevyhnutným predpokladom pre ordinárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého

prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere zakladá poskytnutie ochrany vlastníckemu právu. Súd sa teda zaoberal najmä tou skutočnosťou, či žalovaný v II. rade pri uzatváraní darovacej zmluvy a nadobudnutí teda vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam konal v dobrej viere, že vlastníčkou týchto nehnuteľností je žalovaná v I. rade, ktorá mu túto nehnuteľnosť darovala. Žalovaný v II. rade tvrdil, že jemu žalovaná v I. rade nikdy nepovedala, že predmetnú nehnuteľnosť už predtým odpredala žalobkyni. Toto jeho tvrdenie však je v rozpore s výpoveďou žalovanej v I. rade ako svedkyňi v konaní pred Okresným riaditeľstvom policajného zboru, odbor Kriminálnej polície, kde vo vyšetrovacom spise ČVS: ORP-181/OEK-ZV-2011 na strane 73 tohto spisu žalovaná v I. rade uviedla, že jej žalovaný v II. rade povedal, že zmluvu, ktorú uzatvorila s pani Slančíkovou je neplatná, že po troch rokoch zaniká a povedal jej, že ak nechce mať ďalšie zbytočné problémy s dlžobami, že si to môžu vyriešiť tak, že byt mu daruje a nebude mať žiadne ďalšie problémy. Pri ďalšom stretnutí toto opäť bolo povedané, že zmluva už nie je naozaj platná, že sa nemá čoho obávať a bez rizika môže podpísať darovaciu zmluvu. Súd mal za to, že tvrdenia žalovaného v II. rade o tom, že mu žalovaná v I. rade nepovedala, že už predtým túto nehnuteľnosť odpredala žalobkyni a že teda on nevedel o tom, že žalobkyňa túto nehnuteľnosť kúpila od žalovanej v I. rade považoval len za účelové tvrdenie so snahou, aby bola žaloba zamietnutá. Naopak súd mal za to, že pravdivé je vyjadrenie žalovanej v I. rade, ktorá ako svedok dňa 24. 8. 2011 pred ORPZ odbor Kriminálnej polície vo Zvolene uviedla, že jej sám žalovaný v II. rade povedal, že zmluvu, ktorú uzatvorila so žalobkyňou je neplatná, že po troch rokoch zaniká, čo jej bolo následne opätovne opakované a až potom s ním uzatvorila darovaciu zmluvu. Hoci z katastra nehnuteľností vyplývalo, že vlastníčkou uvedených nehnuteľností má byť žalovaná v I. rade, v čase uzatvorenia darovacej zmluvy podľa názoru súdu žalovaný v II. rade vedel o tom, že túto nehnuteľnosť žalovaná v I. rade predala žalobkyni a teda žalovaný v II. rade ako nadobúdateľ nebol podľa názoru súdu v dobrej viere, pretože tento sa dozvedel o tom, že nehnuteľnosť opustila sféru vlastníctva žalovanej v I. rade. Z týchto dôvodov súd potom žalobe žalobkyni vyhovel a určil, že vlastníčkou uvedených nehnuteľností tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Nakoľko súd zamietol žalobu žalobkyne voči žalovanej v I. rade, žalovaná v I. rade bola úspešná v plnom rozsahu tak jej súd priznal náhradu trov konania od žalobkyni vo výške 100 %.

18. Nakoľko žalobkyňa bola úspešná voči žalovanému v II. rade v plnej miere, súd priznal žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanému v II. rade vo výške 100 %.

19. výške náhrady trov konania súd I. inštancie rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 3 vyhotoveniach (§ 355 ods.1 C.s.p. a § 362 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 C.s.p. nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 360 ods.1 C.s.p.).

V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 C.s.p. (§ 360 ods.2 C.s.p.).

Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi (§ 360 ods.3 C.s.p.).

Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 361 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods.2 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa ods. 1 preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia (§ 362 ods.3 C.s.p.).

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané na nepríslušnom súde preto, že odvolateľ sa spravoval nesprávnym poučením o súde príslušnom na podanie odvolania. To platí aj vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o súde príslušnom na podanie odvolania (§ 362 ods.4 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods.2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods.3 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd (§ 367 ods.1 C.s.p.).

Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 367 ods.2 C.s.p.).

Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 ods.3 C.s.p.).

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia (§ 368 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova (§ 369 ods.1 C.s.p.).

Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania (§ 369 ods.2 C.s.p.).

Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví (§ 369 ods.3 C.s.p.).

Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 ods.4 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení spätívzatia (§ 370 ods.1 C.s.p.).

Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví (§ 370 ods.2 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 ods.3 C.s.p.).

Žalobu nie je možné v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.).

V odvolacom konaní nie je možné uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok (§ 220 ods.1 C.s.p.).